

Staré řecké báje a pověsti

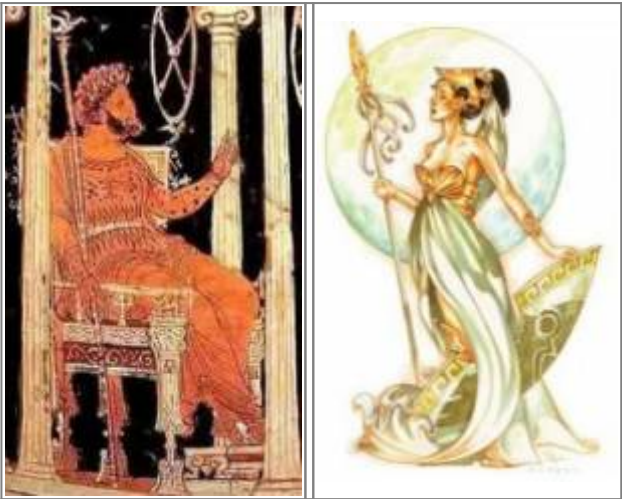
Eduard Petiška

online

PROMÉTHEUS	POTOPA	FAETHÓN	ORFEUS
Založení Théb	PENTHEUS	MIDAS	TANTALOS
NIOBA	PELOPS	O ZLATÉM ROUNU	IÁSÓN A MÉDEA
HÉRAKLES	PERSEUS	DAIDALOS A IKAROS	THÉSEUS
SISYFOS	BELLEROFONTES	MELEAGROS	OIDIPUS A ANTIGONA
FILEMON A BAUCIS	ERÓS A PSÝCHÉ	GÝGES A PRSTEN	TROJSKÁ VÁLKA
ORESTES	ODYSSEOVY CESTY	POSLEDNÍ PŘÍBĚH BEZ KONCE	Staré řecké báje a pověsti (komplet)

Staré řecké báje a pověsti v PDF - stiskněte tlačítko **TISK do PDF** na horní liště.

Mohlo by vás zajímat:

Biblické příběhy

Ivan Olbracht

STARÝ ZÁKON pro mládež

MELEAGROS

Žena kalydónského krále Oinea se jmenovala Althaia. Narodil se jí syn, kterému byl předurčen podivuhodný osud. Jednoho dne usnula Althaia neklidným spánkem. Zdálo se jí, že v místnosti, ve které spí, někdo obchází a slyšela hlasy. Otevřela oči a jako ve snu spatřila, jak se nad lůžkem malého syna sklánějí tři postavy. Byly to Moiry, sudičky. Jedna z nich poklekla k ohništi a vložila do plamenů poleno. Oheň jasně vzplanul.

„Tvůj život je spojen s životem dřeva v ohni,“ prorokovaly Moiry dítěti osud. „Budeš tak dlouho žít, dokud plameny nepohltí poleno, které tak jasně hoří a svítí“

Po těch slovech Moiry zmizely. Zděšená matka ihned vstala z lože, kvapně vytáhla z ohně hořící poleno a polila je vodou. Ohořelé osudné dřevo uložila do truhlice a truhlici ukryla.

Syn dostal jméno Meleagros. Vyrůstal v královském paláci se svými sestrami, sílil, a když dospěl do věku, kdy mladíci závodí na cvičišti, nikdo se mu v mrštnosti a síle nevyrovnal.

Meleagrovu otci patřily rozsáhlé vinice, pole a sady. Když ukončil sklizeň, děkoval bohům bohatými oběťmi. Bohyni Déméter obětoval polní plodiny, veselému bohu Dionýsovi víno, bohyni Athéně olivový olej. Každému bohu obětoval díl úrody, jenom na bohyni Artemidu zapomněl. I nebešťané cítí hněv a hněv bohů je mocnější než hněv člověka. Artemis seslala na krajinu krále Oinea trest. Vypustila do kalydónských lesů obrovitého kance. Kanec byl větší než nejmohutnější býk, oči mu planuly krví a ohněm, jeho štětiny se podobaly trčícím oštěpům a ostré tesáky, vyčnívající ze zpěněné tlamy, se délkou rovnaly sloním klům. Kudy se řítí, spaloval žhavým dechem zelené listí křovin a stromů. Zrající obilí zadupal do země, strhával vinnou révu a drtil hrozny kopyty, ničil vinice i sady, vyvracel stromy a lámal větve obtížené ovocem. Přepadal stáda a trhal psy i pastýře. Rozptýlený dobytek se toulal bez strážců po svazích hor.

Lidé utíkali z venkova, strach je zaháněl za hradby města Kalydónu. Kdo vyšel z města, nemohl slíbit, že se do města vrátí zdrav zpátky. Zármutek padl na celou krajinu, všem hrozil hlad a smrt.

Když Meleagros viděl neštěstí, které postihlo krajany, připravil zbraně a pozval k lovu na kance hrdiny z celého Řecka. Přišlo jich mnoho a přišel i Iásón, slavný hrdina výpravy za zlatým rounem, i Théseus, vítěz nad obludným Minotaurem, i Admétos, manžel věrné Alkéstis, přišli nejstatečnější mužové Řecka a mezi nimi bratr Meleagrovu matky. S řeckými hrdiny se chystala na lov i statečná lovkyně Atalanta.

Otec Atalantin si přál kdysi, aby se mu narodil syn. Když se mu narodila dcera, Atalanta, dal ji odnést do hor, aby se o ni podělila dravá zvěř. Dítěte se v horách ujala medvědice a odnesla je do své jeskyně. Tak vyrostla Atalanta v divoké přírodě mezi zvěří v nebojácnou lovkyni. Svou odvahu a sílu dokázala už mnohokrát. Nyní se znovu postavila po bok statečných lovců s toulcem ze slonové kosti na plecích a s lukem v ruce.

Meleagros ji zpozoroval v zástupu lovců a bylo mu, jako by spatřil bohyni lovu Artemidu. Nemohl od její krásné tváře odtrhnout oči.

Ale lovci jej vybízeli, aby s nimi vyrazil z města. Kalydónský lid se shromáždil u městské brány. Loučil se s hrdinou s nadějí i úzkostí v srdci. A smrt si už mezi lovci vybírala kořist.

Hrdinové s Meleagrem a Atalantou postupovali k hustým lesům na stráních hor. Cestu lemovala zpustošená pole a zničené vinice. Když dospěli k okraji lesa, pustili psy z řemenů. Psi, s čenichy při zemi, prodírali se křovím, stoupali po svazích a sestupovali do údolí, až se dostali do strže vymleté jarními dešti. Ve strži po celý rok nevysychala voda. Bahnitou mokřinu pokrývalo vrbové proutí a rákosí a vysoká ostrá tráva. Psi v ní zmizeli se štěkotem. Náhle se proutí rozhrnulo a z mokřiny se pozvedl supící obrovský kanec. Vyřítel se zuřivě proti lovcům.

První lovec vymrštil oštěp a minul cíl. Iásón mrštil po kanci oštěpem tak mocně, že oštěp přeletěl zvíře a zaryl se hluboko do hlíny. Třetí lovec zasáhl kance, ale neublížil mu. Bohyně Artemis zachytila jeho oštěp v letu a strhla z něho kovový hrot.

Útok kance jen rozběsil. Z očí mu zsršel oheň a plameny vyšlehly z tlamy. Vyrázil kupředu jako kámen vržený kamenometem proti hradební zdi, porazil dva neopatrné lovce a na místě je rozdupal. Jiného nabral na tesáky a další by sotva ušel záhubě, kdyby se nebyl vzepřel o své kopí a nevyšvihl se do větví stromu. Zuřivý kanec pak vběhl do spleti houštin.

V té chvíli napjala Atalanta tětívu luku a vyslala za kancem šíp. Šíp utkvěl zvířeti za uchem v mělké ráně a objevilo se trochu krve. Meleagros se radoval z Atalantina zásahu víc než Atalanta. Ale lovci se cítili dívkou zahanbeni. Aby zastřeli svůj stud, že se jim nepodařilo to, co se podařilo Atalantě, dali se do křiku a o překot začali metat oštěpy. Bohyně Artemis i tentokrát ochránila své zvíře. Oštěpy narážely na sebe navzájem v letu a padaly k zemi, aniž se obrovského kance dotkly.

„Ať si tě chrání Artemis,“ zvolal jeden z lovců, „přece zahyneš mou rukou.“ Zamával sekyrou a věřil, že zvítězí ostrou sekyrou nad osudem. Kanec byl rychlejší, srazil jej tesáky k zemi a trávu skropila lovcova krev.

Oštěpy končily svůj let v kůře stromů a ve větvích, některá kopí si zmýlila směr a probodla psy. Jediný oštěp utkvěl ve hřbetě kance. Byl to oštěp Meleagrovův.

Nestvůrné zvíře se pokrylo krví a sraženo druhým oštěpem Meleagrovým dopadlo na zem, až se otřáslý stráně a zahučel les.

Lovci se shlukli kolem vítězného Meleagra a tiskli mu pravici. Meleagros, jako by zapomněl na lovce, viděl jenom Atalantu.

„Přijmi jako dar kůži toho kance,“ řekl statečné dívce, „i hlavu s kančími zuby a tesáky.“

Lovci ještě nikdy neviděli tak obrovskou kanci kůži a tak dlouhé tesáky a záviděli Atalantě Meleagrovův dar.

„Nech být, co ti nepatří,“ volali na Atalantu, „a nepleť si loveckou slávu s ženskou krásou.“

Nad mrtvým kancem se rozpoutal spor, komu náleží kořist. Bohyně Artemis, popuzena, že Meleagros zabil její zvíře, podněcovala při, rozdmýčovala křik a vádu. Meleagros rozohněn sporem pozvedl kopí a zmlkl. Tam, kde nestačí slova, nastupuje násilí. Pozvedl kopí a probodl nejohavnivějšího odpůrce. Lovec se zhroutil mrtev k zemi. Byl to bratr Altháie, Meleagrová matka.

Zpráva o Meleagrově vítězství nad kalydónským kancem předběhla vracející se lovce. Také Altháia vyšla do chrámu, aby oslavila obětí bohům synovo vítězství. K chrámu však nedošla. Cestou spatřila muže, nesoucí na nosítkách jejího neživého bratra. Jakmile bratra poznala, přivítala ho s hlasitým pláčem, a když se dověděla, kdo způsobil jeho smrt, touha po pomstě jí sevřela srdce.

Odešla domů a jako omámena vyhledala v úkrytu truhlici s osudným polenem. Na všem ležela mnohaletá vrstva prachu, ale osud určený Moirami byl živý a platil a nebylo možné mu uniknout. Altháia poručí rozdělát oheň ze smolných dřev, uchopí poleno, které znamená život, odvrátí od ohně tvář a se smysly obestřenými bolestí a pomstychtivostí vhodí poleno do plamenů. Jako by poleno v ohni zasténalo lidským hlasem, jako by plameny couvly, než je obemkly žhavými prsty. V tom okamžiku zasáhla vracejícího se Meleagra palčivá bolest a rostla a rostla, čím více se oheň zmocňoval dřeva. Meleagros ji hrdinně snášel. Jen litoval, že smrt k němu nepřistoupila na lovu nebo v boji. Skrytá žhavá rána ho mučila, a jak oheň sílil, sílila muka, a jak oheň slábl, ochabovaly síly i Meleagrovi. Nakonec zbyl z polena pouhý oharek, žhnul, černal a zšedl. Tehdy vydechl Meleagros naposledy.

Meleagrova matka Altháia uchopila meč do ruky, která vydala syna na smrt, a zbavila se sama života.

Palác kalydónského krále Oinea se naplnil nářkem. S pláčem objímaly Meleagrový sestry chladné tělo svého bratra a zahřívaly je dechem. K životu ho probudit nemohly.

Zármutek Meleagrových sester obměkčil i bohyni Artemidu. Odložila svůj hněv a slitovala se nad nešťastnými sestrami. Pokryla jim těla peřím a peří je zbavilo pozemské tíhy. Paže jim proměnila v křídla a pozvedla je do ovzduší. Z kalydónského paláce odletěly dvě perličky.

Ani třetí Meleagrova sestra, Deianeira, neušla krutému osudu. Způsobila smrt svého muže, Hérakla, a sama si vzala život. Tak nešťastně skončili potomci kalydónského královského rodu.

From:

<https://cesty.in/> - **Cestovatelské stránky**

Permanent link:

<https://cesty.in/meleagros?rev=1442822062>

Last update: **2020/10/09 23:11**

